

scénář pro rozhlasový workshop

Vypracovali: ZŠ a MŠ Svatoplukova, Olomouc

Tereza Haderková, Aneta Korhoňová, Nikola Pekařová,

Denisa Přikrylová, Martin Švanda – žáci 8. třídy

Vstup 1: Může být obdivuhodný i zdánlivě obyčejný život? Sestry dominikánky Isabela Rumlová a Slavomíra Měříčková se už jako velmi mladé rozhodly vzdát osobního života, zasvětit ho Bohu a sloužit druhým. Co je vedlo k tomu stát se řeholními sestrami? Sestru Isabelu přihlásili rodiče do školy pro ženská povolání, kterou otvíraly sestry dominikánky ve Štítech na severní Moravě.

Pamětnice Isabela – vstup 1: 4:31 – 5:17

A tam jsem chodila dva roky a pak rok. To byl první ročník, druhý ročník a třetí ročník byl jako pracovní šatů. Tak to bylo taky u sestřiček, v Litovli. No a v té Litovli jsem si udělala zkoušky jako švadlena a poznala jsem tam sestry. A tam se mi to zalíbilo a tak jsem ještě prázdniny pomáhala sestřičce. Z Prahy tam byly děti z azylu, to byl sirotčinec původně tam.

Vstup 2: I sestra Slavomíra byla ovlivněna sestrami dominikánkami. Vyučila se u nich na škole v Bojkovicích dámskou krejčovou. Rodiče ji zpočátku bránili vstoupit do kláštera.

Pamětnice Slavomíra – vstup 2: 21:16 – 21:48

No a tatínek nakonec řekl: „Tak si dělej, co chceš.“ No bylo to takové bolestné. Jistěže to bylo bolestné, protože jsem milovala ty svoje rodiče a sourozence. Tak jsem si sbalila pár věcí a bylo to teda v únoru v čtyřicátém osmém roce, kdy komunisté začali ovládat naši zem, naše myšlení. Tak já jsem teda šla do kláštera.

Vstup 3: Obě sestry strávily noviciát v klášteře v Olomouci – Řepčíně. V roce 1948 zde přijaly řeholní roucho. Bohužel v té době došlo ke komunistickému převratu. Komunisté začali rušit církevní školy. Sestry násilím internovali z klášterů. Sestru Isabelu poslali do Střelic u Brna. Tady svůj další život zasvětila péči o mentálně postižené děti.

Sestra Slavomíra byla nejprve poslána do Bojkovic, kde se starala o batolata.

Pamětnice Slavomíra – vstup 3: 30:31 – 30:55

A v těch Bojkovicích jsem byla jenom od května do září toho padesátého roku, kdy nás obklíčili, dva nebo tři dny předtím než nás

vyvezli a přivezli tam nějaké ženy, abychom jim předávaly ty děti především a inventář.

Vstup 4: Sestry si směly vzít pouze své nejnnutnější věci a byly autobusem odvezeny do Bohosudova.

Pamětnice Slavomíra: - vstup 4: 33:25 – 33:50

Tak nás vzali do jedné místnosti, byla to veliká místnost, asi bývalá třída, kde byla jediná skříň se šuplíkem. Tak ty starší sestřičky tu noc dvě nebo tři se tam trošičku posadily a my mladší jsme si posedaly okolo zdi, trošku se opřely a čekaly jsme do rána, co bude.

Vstup 5: V Bohosudově musely jít sestry pracovat do továrny, aby měly z čeho žít. Záhy však byly odvezeny do Varnsdorfu a přemlouvány, aby opustily církev. Žádná se však nenechala zviklat komunistickým režimem.

Pamětnice Slavomíra – vstup 5: 46:15 – 46:53

No ale už ten rok jednapadesátý na svátek svatého Petra a Pavla mladé sestry musely nastoupit do řady a odvezli nás do Varnsdorfu. Oddělili nás od starších sester, aby nás neovlivňovaly. Tam nás ve Varnsdorfu přemlouvali: „Sestřičko mladoučká hezoučká.“ Nabízeli, já nevím, přesně si to nepamatuji, třicet nebo kolik tisíc korun, postarají se o zaměstnání, o byt. Ale tak vytrvaly, všechny sestry vytrvaly.

Vstup 6: Životní příběhy sester dominikánek na nás silně zapůsobily. Jsme rádi, že jsme mohli osobně poznat tyto duchovně silné ženy a jsme hrdi na to, že strávily část svého života ve zdech kláštera, ve kterém se dnes nachází naše škola.